

Templul lui Dumnezeu și biserica rămășiței

13 noiembrie 2004

Gili Cârstea

Pavel scria unor frați din Tesalonic despre natura conspirației spirituale care animă lumea aceasta. El spunea că „ziua Domnului” nu va veni „înainte ca să fi venit lepădarea de credință, și de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul, care se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu” (2 Tes 2:3.4).

Deși această opinie nu este împărtășită în poporul nostru, noi credem că aici este vorba despre Satana. Expresiile „potrivnicul,” „fiul pierzării,” „omul fărădelegii,” sunt potrivite pentru el, fiind susținute prin pasaje din Vechiul Testament. Ezechiel vorbește despre împăratul Tirului, cu referire fără echivoc la Satana: „Pentru că ți s-a îngâmfat inima și ai zis: ‘Eu sunt Dumnezeu, și șed pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu în mijlocul mărilor’ cu toate că nu ești decât om și nu ești Dumnezeu, cu toate că îți dai ifose ca și când ai fi Dumnezeu” (Eze 28:2-4). Isaia vorbește și mai clar despre această intenție a lui Lucifer de a se așeza în templul lui Dumnezeu: „Tu ziceai în inima ta: ‘Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt’” (Isa 14:13.14).

Dacă templul din Ierusalim și-a dat obștescul sfârșit, iar în sanctuarul ceresc Satana nu mai are acces după cruce, atunci în ce fel de templu spune Pavel că se va așeza Satana chiar înaintea revenirii lui Hristos? Pavel este cel mai insistent scriitor al Bibliei care susține că „fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om,” trebuie să fie un templu pentru locuirea Duhului Sfânt. El a clarificat semnificația expresiei „taina lui Dumnezeu,” pe care o identifică a fi „Hristos în voi.” Pavel spune tesalonicenilor că, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată, Potrivnicul se va așeza în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu. El va reuși să amăgească omenirea, prin exerciții spirituale sofisticate, să deschidă ușa inimii pentru el. În schimb, el le va oferi trăiri spirituale senzaționale, însoțite de semne și minuni amețitoare, pe care gloata le va interpreta a fi „puterea cea mare a lui Dumnezeu,” în timp ce urmașii lui Hristos vor fi acuzați că lucrează cu puterea diavolului.

În fața unui asemenea scenariu fermecat, poporul nostru este extrem de vulnerabil. Ani de zile a fost denigrat de la amvoanele adventiste „scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice,” acela de a locui în fiecare ființă creată. Ani de zile „Hristos în voi” a fost socotit a fi un fel de panteism deghezat, misticism oriental. În această situație, membrii bisericii nu pot avea „credința lui Isus,” care spunea că Tatăl locuiește în El și că aceasta este explicația pentru viața Sa neprihănită.

Nutrind sentimentul că părășia de natură divină ar fi new age, ei nu pot avea o concepție corectă despre ziua ispășirii finale, despre nuntă, care înseamnă unirea dintre natura umană și cea divină.

Sub aceste valuri succesive de atacuri necugetate, dragostea pentru adevărul prezent al ultimei generații s-a răcit în biserica rămășiței. Fără dragostea adevărului despre taina lui Dumnezeu, poporul nostru va fi expus unor puternice amăgiri, făcute „prin puterea Satanei” și în fața cărora nu vor putea rezista. Sub lucrarea mării strigări, fiecare persoană din această lume va deveni un templu, fie pentru Dumnezeu, fie pentru Potrivnicul.

Nu sunt acestea motive suficient de serioase pentru a reanaliza credința noastră despre sanctuar și implicațiile ei pentru generația sfârșitului?
